

[Elisabeth Bruun Olesen]

man overhovedet kan slå nogle kiler ind i den ret. Skal den antastes, må alle de forslag, vi måtte kunne finde på her om tvang, følges op af en meget stærk bevægelse på arbejdspladsen. Men her løber pigerne jo ind i mandschauvinismen og mandefordommene, for det er et spørgsmål, hvor mange fagforeninger af den her nævnte type, nemlig mandefagforeningerne, eller hvor mange mandearbejdspladser der vil have en sådan bevidsthed, at de vil kæmpe for at få flere kvinder ind. Det er nok ikke så mange, sådan som situationen er i dag, og derfor skal bevidstheden om, at det er nødvendigt at få kvinder ind, også udvikles hos mændene.

Men når vi taler om det offentlige område, kunne vi til gengæld følge forslaget op på en anden og grundigere måde ved at sige, at offentlige virksomheder og koncessionerede selskaber skulle tage kvindelige EFG-lærlinge, og det samme gælder de kommunale håndværksafdelinger. Godt nok ville vi så ende i den grøft, at stort set alle kvinder inden for mandefagene ville ende i det offentlige, men så ville de da i det mindste have fået en uddannelse og et job.

Vi vil gerne støtte, at der findes en kvindelig vejleder på erhvervsskolerne, men vi synes ikke umiddelbart, at en vejlederstilling, hvis der kun er én på skolen, partout skal deles. Det ville være i strid med vores argument om, at vi er imod udbredelsen af mere deltidsarbejde.

Men alt i alt er vi meget positive over for SFs forslag, som dog i sig selv ikke vil afhjælpe kvindearbejdsløsheden stort i første omgang; det vidner de tal, jeg nævnte, om. Der skal mange flere ting til; det er kun begyndelsen på en meget langstrakt og i begyndelsen knap målelig proces.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Som jeg har sagt ved tidligere forslag, der er blevet behandlet her i eftermiddag, har SF bestræbt sig på at pege på nogle områder, hvor det er nødvendigt, at vi gør en konkret indsats for at bringe os nogle skridt videre. Det er også det, dette forslag handler om.

Når vi ser på, hvordan uddannelsesmønsteret og arbejdsløsheden ser ud, opdager vi, at kvinderne bærer den største byrde med hensyn til uddannelsesløshed og med hensyn til arbejdsløshed. Dette ligger i sagens natur,

for de grupper, som er hårdest ramt af arbejdsløshed, er dem, der ingen uddannelse har; det er specialarbejdere, og det er kvindelige ufaglærte arbejdere, der bærer den største byrde i henseende til arbejdsløshed.

Dette forslag vil forsøge at tage fat et andet sted, så vi meget tidligt kan komme i gang med at få uddannet nogle flere kvinder, sådan at de ikke fortsat skal bære de største byrder i den sammenhæng, jeg her har nævnt. Det er meningen med dette forslag, at vi skal starte nogle steder med at sige: nu forsøger vi at gøre nogle ting for at sikre en bedre ligestilling i dette samfund, og det gør vi ved at sige, at kvinderne skal have fortrinsret til disse pladser.

Den store tale, der er blevet brugt fra flere sider om, at det betyder, at mændene må ryge ud osv., den passer i nogle sammenhænge, og den kommer til at passe i denne sammenhæng, hvis der er for få uddannelsespladser. Men så må vi da udvide antallet af uddannelsespladser; dermed har vi løst det problem, hr. Tørnæs nævnte, nemlig at der er nogle andre, der ryger ud. Vi er da ikke interesseret i, at nogen skal ryge ud, men hvis man ikke ændrer nogle ting, sådan at kvinderne får deres berettigede andel af uddannelsespladserne, bliver vi nødt til at kvotere. Det vil betyde, at nogle andre ikke kan komme ind. Men det behøver ikke at blive tilfældet, hvis vi bare er enige om at stille det tilstrækkelige antal uddannelsespladser til rådighed.

Som tidligere sagt er kvotering ikke noget nyt. Man taler, som om det er noget nyt og epokegørende, og siger: uha, uha, det må vi sandelig ikke, tænk på menneskerettigheder og broderånd, og så er sagen den, at vi jo allerede har brugt det på forskellige områder, om ikke via lovgivningen, så administrativt.

Af det, jeg har hørt i dag, tror jeg, der skulle være muligheder for i hvert fald at komme videre i retning af at få nogle flere områder udpeget, om vi ikke kan opfylde forslaget fuldt og helt. Som der blev sagt af fru Dorte Bennedsen, er det muligt at lave noget administrativt på dette område, og man kunne også forstå på undervisningsministeren, at der er taget hul på det, der hedder at lave positive særforanstaltninger, for det er jo indført nogle steder. Så når man her holder de store taler om, at vi diskriminerer osv., er det altså ikke i tråd med, hvad